

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE oraz podstawowych i ogólnych zasad prawa Unii, w szczególności poszanowania uzasadnionych oczekiwań, zasad dobrej administracji, dobrej wiary i pewności prawa oraz poszanowania zasady proporcjonalności.

W tym względzie skarżąca uważa, że organ powołujący w oczywisty sposób nie zastosował i nie dokonał prawidłowej wykładni wyżej wymienionych przepisów i zasad, nie podejmując niezbędnych działań w celu zastosowania się do wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 grudnia 2018 r. w sprawie FV/Rada (T-750/16, EU:T:2018:972). Uważa ona również, że naruszyła ona zasadę wymagającą od administracji wydania decyzji, która nie byłaby nieproporcjonalna, tj. która byłaby konieczna do osiągnięcia celów, co wymaga, aby treść i forma decyzji były proporcjonalne do zamierzonego celu. Wreszcie skarżąca podnosi naruszenie jej uzasadnionych oczekiwań co do tego, że organ powołujący prawidłowo i sumiennie zastosuje się do ww. wyroku T-750/16, nie tylko poprzez prawidłowe zastosowanie art. 266 TFUE, lecz również bez skutku retroaktywnego.

2. Zarzut drugi dotyczący, po pierwsze, naruszenia przez zaskarżoną decyzję przesłanek określonych w art. 42c regulaminu pracowniczego i w komunikacie do personelu nr 71/15 z dnia 23 października 2015 r., co stanowi zdaniem skarżącej naruszenie zasady, zgodnie z którą administracja ma obowiązek wydania decyzji wyłącznie w oparciu o prawnie dopuszczalne podstawy, tj. istotne i nieobarczone oczywistym błędem w ocenie co do okoliczności faktycznych lub prawnych, a po drugie, nadużycia proceduralnego.

W tym względzie skarżąca uważa, że wydając zaskarżoną decyzję w tych okolicznościach, organ powołujący w sposób oczywisty nie zastosował i nie dokonał prawidłowej wykładni ww. przepisów regulaminu pracowniczego i komunikatu do personelu, opierając swoją decyzję na nieprawidłowych podstawach faktycznych i prawnych. Twierdzi ona, że Rada nie uzasadniła interesu służby, któremu miała służyć, stosując art. 42c w odniesieniu do strony skarżącej ani nie określiła rzeczywistych potrzeb organizacyjnych, które wymagałyby rzekomego nabycia nowych umiejętności, których strona skarżąca nie byłaby w stanie nabyć, ani też organ powołujący nie zastąpił wyraźnie art. 42c postępowaniem dyscyplinarnym.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku staranności. W tym względzie skarżąca uważa, że wydając zaskarżoną decyzję w tych okolicznościach, organ powołujący nie zachował równowagi, która wymaga, aby instytucja uwzględniła wszystkie czynniki mogące mieć wpływ na jej decyzję oraz zarówno interes służby, jak i interes zainteresowanego urzędnika.

(¹) Dane poufne zostały utajnione.

Skarga wniesiona w dniu 30 lipca 2019 r. – Rumunia/Komisja

(Sprawa T-543/19)

(2019/C 337/13)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Rumunia (przedstawiciele: C. Canjăr, M. Chicu, A. Rotăreanu i E. Gane, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie częściowej nieważności decyzji C(2019)4027 final z dnia 23 maja 2019 r., w sposób następujący:

- a) w zakresie odnoszącym się do kwot wpisanych w kolumnach 2 i, wiersz 1 tabeli dotyczącej salda w treści decyzji C(2019)4027 wersja ostateczna, ponieważ Komisja jest zobowiązana do ponownego obliczenia tych kwot z uwzględnieniem stopy dofinansowania w wysokości 85 % środków przeznaczonych na priorytety 1 i 2 Programu Operacyjnego 2014RO16M1OP001 Infrastructură Mare (programu operacyjnego dotyczącego wielkiej infrastruktury) (POIM)
- b) w zakresie odnoszącym się do obliczenia kwot w euro, które można przypisać, do funduszy na priorytety 1 i 2 POIM w załączniku do decyzji C(2019)4027 final, a dokładniej:

— części dotyczącej Fondo FC, punkt 1) – Plan finansowy – Tabela 18a – wers AP1 – kolumna C – Stopa współfinansowania – 75 % i zastąpienie przez 85 %, zgodnie z decyzją C(2018)8890 final, ponieważ Komisja jest zobowiązana do ponownego obliczenia, z uwzględnieniem stopy dofinansowania w wysokości 85 %, kwot zapisanych:

— w punkcie 3) – Załącznik 1 – riga AP1, kolumna F – Kwota, którą można przypisać funduszom i kolumna F7 – Kwota, którą można przypisać funduszom i kwota już wypłacona ograniczona do udziału funduszu;

— w punkcie 4) – Oliczenie salda rocznego – wers AP1, kolumna CA i kolumna R – Kwota, którą można przypisać funduszom;

— w punkcie 5) – Saldo roczne – kolumna T – Zweryfikowana kwota, którą można przypisać funduszom;

— w punkcie 5) – Saldo roczne – kolumna V – wers „Do odzyskania”;

— części dotyczącej funduszu EFRR, punkt 1 – Plan finansowy – Tabela 18a – wers AP2 – kolumna C – Stopa – 75 % i zastąpienie przez 85 %, zgodnie z decyzją C(2018)8890 final, ponieważ Komisja jest zobowiązana do ponownego obliczenia, z uwzględnieniem stopy dofinansowania w wysokości 85 %, kwot zapisanych:

— w punkcie 3 – Załącznik 1 – wers AP2, kolumna F – Kwota, którą można przypisać funduszom i kolumna F7 – Kwota, którą można przypisać funduszom + kwota już wypłacona ograniczona do udziału funduszu;

— w punkcie 4 – Obliczenie salda rocznego – wers AP2, kolumna CA i kolumna R – Zweryfikowana kwota, którą można przypisać funduszom;

— w punkcie 5 – Saldo roczne – kolumna T – Zweryfikowana kwota, którą można przypisać funduszom;

— w punkcie 5 – Saldo roczne – kolumna V – wers „Do odzyskania”;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewłaściwego wykonania uprawnień Komisji do obliczenia kwoty, która można przypisać funduszom, i naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

— Rumunia uważa, że służby Komisji błędnie zastosowały stopę dofinansowania w wysokości 75 % do priorytetów 1 i 2 dotyczących sektora transport, ponieważ w momencie zatwierdzenia rozliczeń za rok obrotowy 2017-2018 skuteczna była decyzja C(2018)8890 final, która wprowadziła zmianę POIM poprzez zwiększenie stopy dofinansowania z 75 % na 85 % dla projektów dotyczących sektora transportu (priorytety 1 i 2 POIM)

- Ponadto, mając na względzie jasne postanowienia decyzji C(2018)8890 final, a także brak w rozporządzeniu nr 1303/2013 przepisów, które ograniczałyby stosowanie stopy dofinansowania zatwierdzonej decyzją do bieżących lat obrotowych, Rumunia uważa, że poprzez brak zastosowania stopy dofinansowania w wysokości 85 % zatwierdzonej decyzją C(2018)8890 final zaskarżona decyzja narusza zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE i zasady dobrej administracji
- Rumunia twierdzi, że obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE został naruszony, ponieważ zaskarżona decyzja nie wskazuje podstawy prawnej dotyczącej powodów, dla których Komisja wyłączyła, w odniesieniu do toku obrotowego 2017-2018, zastosowanie zwiększonego współczynnika procentowego stopy dofinansowania w wysokości 85 %, ustanowionej na mocy decyzji C(2018)8890 final.
- Ponadto Rumunia uważa, że wymijające stanowisko Komisji Europejskiej w procesie decyzyjnym zakończonym wydaniem decyzji C(2019)4027 final w połączeniu z opóźnioną odpowiedzią służb Komisji na kwestie podniesione przez władze rumuńskie stanowi naruszenie zasady dobrej administracji

---

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2019 r. – Riginos Emporiki kai Mesitiki/EUIPO – Honda Motor (ONDA 1962)

(Sprawa T-548/19)

(2019/C 337/14)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Riginos Emporiki kai Mesitiki AE (Glyfada, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Oikonomidis)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Honda Motor Co. Ltd (Tokio, Japonia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ONDA 1962 w kolorach białym, czarnym i niebieskim – zgłoszenie nr 15 419 559

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 maja 2019 r. w sprawie R 2384/2017-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości, w taki sposób, aby odwołanie zostało uwzględnione, a sprzeciw został oddalony w całości;